

Planul lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Romani 8.28-30

Romani 8.28-30: *Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său. Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați. Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.*

Cuvânt înainte

Siguranța noastră ca creștini se bazează pe soliditatea planului veșnic al lui Dumnezeu de răscumpărare alor Săi, așa cum el este explicat în Romani 8.29,30. Acest text remarcabil este tema acestui studiu.

1. Garanția divină

Dar știm

Planul lui Dumnezeu de răscumpărare cuprinde toate veacurile, el se întinde efectiv din veșnicie în veșnicie. El este prezentat foarte pe scurt în câteva versete în epistola către Romani 8 (Romani 8.28-30). Însă planul acesta nu cuprinde pe toți oamenii, ci el se îndreaptă spre o anumită grupă de oameni, și anume spre aceia „care iubesc pe Dumnezeu”. Cine sunt aceștia? Ei sunt poporul Lui; copiii proprii ai lui Dumnezeu, născuți din El și Duhul Lui. Ei savurează promisiunea divină, garanția divină: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său” (Romani 8.28). Apostolul Pavel justifică această garanție, despre care el vorbește, prin soliditatea planului veșnic al lui Dumnezeu de răscumpărare alor Săi, așa cum el explică în versetele care urmează în acest capitol (Romani 8.29,30). Aceste pasaje remarcabile dorim să le studiem acum mai îndeaproape.

Țelul apostolului la scrierea acestor cuvinte era, ca noi să învățăm să vedem totul în lumina planului lui Dumnezeu și să privim totul de la înălțimea planurilor și gândurilor Sale. Aceasta este baza încrederii noastre fericite: „Dar știm ...” Certitudinea noastră se bazează pe cunoașterea a ceea ce este și face Dumnezeu pentru noi. Expresia „noi știm” se întâlnește foarte des în Noul Testament, atât în epistolele lui Pavel cât și în cele ale lui Ioan. Ea arată spre înțelegerea spirituală a copiilor lui Dumnezeu în lucrurile lui Dumnezeu, prin ungera de la Cel Sfânt („și știți toate”, 1 Ioan 2.20). Cuvintele de aici din Romani 8.28 („căci știm”) stau în opoziție cu expresia „pentru că noi nu știm” din versetul 26. Această certitudine divină, care ne îndreaptă privirea înainte, îndreaptă atenția noastră spre planul veșnic al lui Dumnezeu, în contrast cu simțămintele noastre nesigure în mijlocul unei creații care suspină.

Toate lucrurile lucrează împreună spre bine

Deci, ce știm noi? Siguranța noastră constă aici în aceea că toate lucrurile lucrează spre binele aceluia care au un loc în aceste planuri veșnice ale lui Dumnezeu și care au fost chemați în mod corespunzător. Dumnezeu este Cel care hotărăște derularea lucrurilor. El are toate lucrurile în mâna Sa. Nimic nu poate avea loc, care să schimbe planurile Sale sau care să pericliteze planurile Sale. El stă deasupra tuturor lucrurilor vizibile. El folosește lucrurile care ne înconjoară și care probabil ne provoacă frică, ca scenă pentru împlinirea planurilor Sale. Intenția Lui veșnică se împlinește, și toate contribuie la realizarea ei. Toate lucrurile trebuie să lucreze spre bine, chiar dacă pare că totul decurge fals. Dumnezeu ne va dăruia toate lucrurile împreună cu Hristos (Romani 8.32). Ele sunt ale noastre, ne stau la dispoziție. Fie că este vorba de slujitorii lui Dumnezeu, de lume, de viață sau de moarte, fie că sunt cele prezente sau cele viitoare – toate sunt ale noastre (1 Corinteni 3.22). Și niciunul din aceste lucruri nu poate să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru (Romani 8.39). Nimic nu poate împiedica pe Dumnezeu în împlinirea planurilor Sale de dragoste veșnice, și nimic nu ne poate răpi siguranța dragostei Sale.

În afară de aceasta, noi nu suntem numai subiecte pasive ale dragostei Sale. Aici nu se spune că acela *care sunt iubiți de Dumnezeu* toate lucrurile lucrează împreună spre bine (cu toate că și aceasta este adevărat). Este mai degrabă contrariul, că aici se spune: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine *pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu*.” Accentul se pune aici mai mult pe *dragostea noastră pentru Dumnezeu*, în timp ce la sfârșitul capitolului 8 din Romani este accentuată *dragostea lui Dumnezeu pentru noi* („nimic nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus”).

Dragostea lui Dumnezeu nu poate altceva, decât să trezească un răspuns în inimile copiilor Lui. El așteaptă de la noi, ca noi să fim conștienți de bogăția dragostei Lui și să răspundem la ea. El așteaptă de la noi să ne ocupăm locul ca și copii și fii iubiți. Aceasta nu este ceva nenatural. Noi nu trebuie să dăm naștere la iubire care să răspundă la iubire, căci dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre (Romani 5.5). Pe această cale am fost aduși în această relație de dragoste cu El. Nimic nu poate schimba ceva din aceasta. Dar noi putem să lăsăm dragostea noastră pentru El să înflorească, prin aceea că ne cufundăm în bogățiile dragostei Sale nemărginite.

Deci dacă suntem creștini adevărați, toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru noi, deoarece noi avem privilegiul să posedăm acest loc în planurile Sale de dragoste. Realitatea aceasta nu poate fi lezată prin nivelul practic al credinței noastre. Însă Dumnezeu așteaptă de la noi o conștientizare crescândă a locului pe care El ni l-a dăruit și a relației prețioase, în care El ne-a adus. Dacă avem o înțelegere clară a poziției, în care ne-a înălțat Dumnezeu în Hristos, atunci inimile noastre vor fi umplute tot mai mult cu dragoste și recunoștință. Noi vom corespunde tot mai mult relației, pe care o avem cu Tatăl nostru, și vom răspunde cu dragoste la dragostea Sa. Și astfel noi vom cunoaște tot mai bine, că Dumnezeu călăuzește toate lucrurile într-un așa fel, că ele lucrează împreună spre bine. Toate lucrurile sunt subordonate planului Său divin de mântuire, care a început cu predestinarea Sa și se termină cu gloria Sa. Aceasta va întări credința noastră, va face ca încrederea noastră să crească și va înviora speranța noastră.

2. Planul lui Dumnezeu de răscumpărare

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu

Pe când eram păcătoși am avut nevoie de o schimbare fundamentală în relația noastră cu Dumnezeu. Biblia numește aceasta *naștere din nou* (Ioan 3). Noi trebuia să devenim transformați din aceia care urau pe Dumnezeu în aceia care iubesc pe Dumnezeu. Noi trebuia să fim împăcați cu Dumnezeu și să fim aduși la El într-o relație cu totul nouă. De când am fost mântuiți stăm cu Dumnezeu în relația de copii și fii ai lui Dumnezeu și totodată ca frați ai Domnului Isus. Expresia „cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” caracterizează relația nouă, pe care credincioșii o au cu Dumnezeu și Tatăl lor. Pentru ca aceasta să devină posibil, ei au primit o natură nouă, natura divină, care este caracterizată prin dragoste și lumină.

Atât poziția noastră înaintea lui Dumnezeu cât și relația noastră cu El au trebuit să aibă parte de o schimbare radicală. Dacă această schimbare a avut loc și noi suntem numiți fii ai Dumnezeului Celui viu, am putea să ne întrebăm cu uimire: Care este intenția lui Dumnezeu în toate acestea? Care sunt planurile lui Dumnezeu pentru aceia pe care El i-a adus în această relație nouă cu Sine Însuși și cu Fiul Său preaiubit? Căci pentru ce să presupunem că noi la întâmplare am fost aduși la Dumnezeu? Nu, Dumnezeu urmărește de la început un țel clar cu privire la aceia care Îl iubesc. Este un plan foarte precis, pe care Dumnezeu îl are în vedere, deoarece El ne-a iubit mai întâi.

Intenția lui Dumnezeu

Epistola către Romani 8 ne face cunoscut acest plan al lui Dumnezeu. Creștinii au voie să vadă totul din perspectiva veșniciei. Ei sunt pe drum spre glorie, și tot ce ei întâmpină pe acest drum, lucrează împreună spre binele lor, contribuie la ajungerea la țintă. În lumina intenției veșnice a lui Dumnezeu totul arată altfel. Toată însemnătatea stă în planul divin de răscumpărare. Când apostolul vorbește despre aceia „care iubesc pe Dumnezeu”, el se grăbește să adauge: „pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său”. Una aparține celeilalte. Dacă noi iubim pe Dumnezeu și Îl putem numi „Ava, Tată”, atunci aceasta nu este meritul nostru, ci este lucrarea lui Dumnezeu, aceasta are a face cu intenția și chemarea Sa. Este o inițiativă veșnică pornită din partea lui Dumnezeu. Ca să împlinească planul Său de răscumpărare, El a avut nevoie nu numai de *planul* Său propriu, ci și de *chemarea* Sa proprie. Deci, care este de fapt concret drumul divin al răscumpărării? Care sunt treptele în acest plan? Romani 8 ne arată următoarele cinci trepte:

1. Cunoașterea divină mai dinainte
2. Rânduirea dinainte (sau predestinarea)
3. Chemarea divină
4. Îndreptățirea
5. Glorificarea

El începe cu predestinarea veșnică a lui Dumnezeu și se termină cu gloria veșnică a lui Dumnezeu. Dumnezeu a ales pe ai Săi înainte de timpurile veșnice, și prin chemarea Sa și justificarea (îndreptățirea) necesară El îi aduce în glorie, unde partea lor pentru totdeauna este plină de bucurie.

3. Cunoașterea divină mai dinainte Desfătarea Lui era la fiii oamenilor

Aceste versete din Romani 8 ne permit o privire în planurile lui Dumnezeu, cu toate că aceste planuri nu sunt tema principală a epistolei către Romani. Ce este clarificat în epistola către Romani, este responsabilitatea omului (întâi trăind în păcat, apoi ca trăind pentru Dumnezeu în Hristos Isus). Dar pare ca și cum Pavel ar vrea să ridice colțul voalului, ca să ne ofere în această chestiune o privire din partea *lui Dumnezeu*. Aici ne sunt prezentate planurile veșnice, pe care Dumnezeu le-a stabilit independent de poziția omului și fără să țină seama de responsabilitatea omenească. Ceva mai târziu găsim în Noul Testament – în epistola către Efeseni – o prezentare detaliată a acestor planuri veșnice, pe care Dumnezeu le-a realizat în Fiul Său și prin Fiul Său, Domnul Isus Hristos.

Cunoașterea mai dinainte este prima parte din țelul și planul lui Dumnezeu. Cunoașterea mai dinainte este un aspect al atotștiinței Sale. Omul trebuie să-și însușească cunoștințele și el face aceasta pe baza informațiilor pe care le primește. Noi avem cunoașterea noastră abia după ce ne-am informat de la alții sau din medii. Însă Dumnezeu știe totul deja *dinainte*, înainte să aibă loc evenimentele și ca omul să existe. Cunoașterea lui Dumnezeu nu este limitată în timp – ea depășește timpul, așa cum Dumnezeu Însuși stă deasupra timpului. El știe dinainte ce va avea loc. El vestește sfârșitul înainte de început și din timpuri străvechi ceea ce încă nu a fost făcut (Isaia 46.10).

Aleși dinainte în Hristos

Cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu are și un caracter *activ*. Ea este nu numai cunoștința a ceea ce va avea loc, ci și cunoștința care *stabilește* ce să aibă loc. Această cunoaștere dinainte își lasă urmele în derularea evenimentelor. Ea stă în legătură cu predestinarea suverană, liberă a lui Dumnezeu. În 1 Petru 1.2 citim despre predestinarea „după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl”. Dumnezeu a cunoscut pe ai Săi dinainte și i-a ales ca să-i facă plăcuți în Preaiubitul:

’Nainte chiar de veșnicii
Am fost aleși prin Tine
Și nu ne vom mai despărți,
Căci Duhul Tău ne ține.
Când timpul se va împlini,
Cu Tine noi vom moșteni
Spre cinstea slavei Tale.{{Strofa a 2-a din cântarea Nr. 24 „Isuse, fii glorificat”, din cartea ,*Culegere de cântări duhovnicești*’}}}

De aceea Scriptura ne arată că cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu stă în legătură și cu Mântuitorul Însuși. Ea este strâns legată cu Persoana și lucrarea Domnului nostru Isus Hristos. El a fost trădat după planul hotărât și *preștiința* lui Dumnezeu. El a fost realmente cunoscut dinainte ca Miel al lui Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii (Faptele apostolilor 2.23; 1 Petru 1.20).

Preștiința este legată aici în Romani 8 cu *rânduirea dinainte*: „Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați.” (Romani 8.29). Rânduirea dinainte merge puțin mai

departe decât predestinarea, așa cum vom vedea la studiul acestor două expresii în Efeseni 1.4,5.

4. Hotărâre dinainte?

Oameni, asupra cărora se odihnește harul lui Dumnezeu

În epistola către Efeseni găsim alegerea dinainte în capitolul 1 versetul 4 și rânduirea dinainte în versetul 5 (Efeseni 1.4,5). Când El ne-a ales înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu intenționa să ne pună „sfînți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. Noi aveam nevoie de o natură nouă, care este în concordanță cu Ființa Lui, atât în ceea ce privește sfințenia cât și dragostea. Căci Dumnezeu este lumină și El este dragoste. Acest privilegiu ne-a fost acordat în nașterea din nou. În afară de aceasta noi avem hotărârea dinainte cu privire la „înfierea, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale”.

Aceasta arată clar, că rânduirea dinainte se referă la o binecuvântare suplimentară. În timp ce alegerea dinainte stă în legătură cu *filiațiunea*, rânduirea dinainte are a face cu *înfierea*. Creștinii credincioși sunt nu numai *copii* ai lui Dumnezeu, ci și *fii* ai lui Dumnezeu. Atâta timp cât eram în carne nu puteam fi recunoscuți ca și copii ai lui Dumnezeu. Să fi un copil al lui Dumnezeu este ca să zicem așa o premisă de bază ca să poți apare în prezența Lui. În afară de aceasta Dumnezeu ne-a dăruit poziția de fii, binecuvântarea deosebită a înfierii. Noi suntem acum părtași împreună cu Fiul lui Dumnezeu, care a devenit Om, ca să ne răscumpere și să ne ducă la Dumnezeu. Prin Isus Hristos stăm înaintea lui Dumnezeu ca fii, fii pentru El, fii, de care Dumnezeu are plăcere.

Aceasta stă clar în legătură cu ceea ce am citit în Romani 8: Dumnezeu ne-a rânduit dinainte să fim „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). Acești frați au chipul Lui și reflectă gloria Sa. Această binecuvântare deosebită a putut deveni partea noastră numai ca rezultat al rânduiri dinainte divine, o hotărâre de a fi rânduit pentru binecuvântare, luată deja înainte de întemeierea lumii. Vasele mâniei, pe de altă parte, s-au pregătit ele însele în timpul vieții lor pentru pierzare (Romani 9.22).

Chemat la gloria lui Dumnezeu

Noi înțelegem că această rânduire dinainte era necesară și pentru că locul natural al omului este pe pământ. Cerurile sunt cerurile Domnului, însă pământul l-a dat fiilor oamenilor (Psalmul 115.16). Acum însă un Om a fost mutat în cer, în gloria lui Dumnezeu, deoarece El a glorificat pe Dumnezeu pe pământ (Ioan 13.31,32; 17.4,5; Faptele apostolilor 7.55,56). Însă Omul acesta, Omul Isus Hristos, nu este singur acolo. El are părtași, El are frați. El este legat cu o ceată de fii, și în mijlocul lor El este Cel întâi-născut. Aceasta înseamnă că El ocupă locul întâi între ei; El este unit cu ei, însă distins înaintea lor.

Aceasta este intenția lui Dumnezeu. El ne dă binecuvântarea înfierii. El dorește să ne facă asemenea chipului Fiului Său preaiubit și să ne mute în aceeași glorie cerească cu El. Dumnezeu ne-a adus în această poziție total nouă, care depășește cu mult binecuvântările lui Adam în grădina Eden. De aceea noi avem acum privilegiul să ne adresăm lui Dumnezeu cu „Ava, Tată” (Romani 8.15; Galateni 4.6). Această relație cu Tatăl este un rod al lucrării de

răscumpărare făcută de Fiul, care ca Cel înviat ne numește frații Săi (Psalmul 22.22; Ioan 20.17). Însă noi vom fi deplin asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu abia atunci când El ca Mântuitor al nostru va apare ca să transforme trupul nostru josnic și să-l facă asemenea trupului Său de glorie (Filipeni 3.20,21). De aceea înfierea noastră este în prezent încă subiectul unei nădejdi vii. Noi așteptăm cu dorință mare deplina înfiere, răscumpărarea trupului nostru (Romani 8.23).

Astfel țelul final al rânduiri dinainte a noastre este gloria viitoare - cu toate că Hristos ne reprezintă deja acolo și noi am fost strămutați acolo în El. De aceea *glorificarea* este ultimul pas în planul răscumpărării, așa cum el ne este prezentat în Romani 8. Gândul acesta este confirmat prin Efeseni 1, unde rânduirea dinainte este amintită nu numai ca bază a înfierii noastre, ci și ca fundament al gloriei viitoare, pe care o vom moșteni. Noi suntem atât fii cât și moștenitori. În Hristos „am primit o moștenire, fiind *rânduți dinainte*, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale” (Efeseni 1.11).

Ce poziție minunată avem noi, ca rezultat al acestei rânduiri divine dinainte! În gloria cerească vom înconjura pe Tatăl și pe Fiul în toate veacurile, ca și copiii și fiii ai Tatălui și ca frați ai Domnului Isus. În afară de aceasta vom fi alături la arătarea publică a gloriei lui Dumnezeu, când Hristos ca și Cap al tuturor lucrurilor va prelua domnia Sa de o mie de ani.

5. Chemarea lui Dumnezeu?

Chemați în lumina Sa minunată

Ajungem acum la mijloacele și căile pentru intrarea în aceste binecuvântări, la schimbarea care a trebuit să aibă loc în timpul de acum, pentru ca noi să fi devenit capabili să preluăm aceste privilegii. Ca să ne ridice la poziția de fii și moștenitori, a trebuit să aibă loc multe lucruri. Intenția lui Dumnezeu era să ne binecuvânteze, însă starea noastră decăzută Îl împiedica. Noi am ajuns pe căi rătăcite, eram departe de Dumnezeu. Eram fără Hristos în lume, nu aveam nici o speranță, și eram fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2.12). Noi toți eram ca oile care s-au rătăcit departe de drum, și Dumnezeu a trebuit să ne aducă înapoi. Dumnezeu a trebuit să ne cheme la Sine, dacă voia să-Și împlinească planul.

Noi trebuia să fim aduși la Dumnezeu (1 Petru 3.18). Acesta este nucleul chemării. Dumnezeu ne cheamă să ieșim din întuneric și să venim la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). El ne cheamă să ieșim afară din întunericul spiritual și moral, în care umblam în natura noastră, ca să ne ducă în lumina prezenței Sale. Tatăl ne-a făcut capabili să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, El ne-a eliberat din stăpânirea întunericului (Coloseni 1.12,13). Această chemare este și dătătoare de viață. Noi nu numai am fost chemați să ieșim din întuneric la lumina Sa minunată, ci și din moarte la viață. Ca Lazăr, care a fost chemat să iese afară din mormânt, și noi am fost treziți din somnul morții noastre spirituale. Minunea chemării constă în aceea, că morții aud glasul Fiului lui Dumnezeu și sunt aduși la viață (Ioan 5.24,25). Partea, la care noi am fost chemați, este viața veșnică (1 Timotei 6.12).

În Biblie putem găsi mai mult despre aceste contraste. Odinioară eram sclavi ai păcatului, dar acum am fost chemați la libertatea creștină (Galateni 5.13). Eram fără sfințenie (2 Timotei 3.2), acum însă suntem numiți sfinți (Romani 1.7; 1 Corinteni 1.2). Trăiam în necurăție, însă Dumnezeu ne-a chemat la sfințenie (1 Tesaloniceni 4.7). Trăiam în vrăjmășie față de Dumnezeu și unii cu alții, acum însă am fost chemați la pacea lui Hristos într-*un singur* trup

(Coloseni 3.15). Nu aveam parte de Hristos, acum însă am fost chemați la părășia Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos, Domnul nostru (1 Corinteni 1.9). Noi nu puteam ajunge la gloria lui Dumnezeu (Romani 3.23), însă acum Dumnezeu ne cheamă la propria Lui Împărăție și la propria Lui glorie (1 Tesaloniceni 2.12). Dumnezeu este Dumnezeul oricărui har, care ne-a chemat la gloria Sa veșnică în Hristos Isus (1 Petru 5.10).

Vorbind în general, aspectul *pozitiv* al chemării este cel mai important: deci nu starea din care am fost chemați, ci binecuvântarea, la care am fost chemați. Următoarele locuri din Scriptură ne arată aceasta. Noi am fost chemați să primim făgăduința Duhului (Faptele apostolilor 2.39), să câștigăm premiul alergării (Filipeni 3.14), să obținem gloria Domnului Isus Hristos (2 Tesaloniceni 2.14), să primim făgăduința moștenirii veșnice (Evrei 9.15), să moștenim binecuvântarea (1 Petru 3.9). Chemarea lui Dumnezeu ne face capabili să primim binecuvântările, pe care El le-a pregătit pentru noi înainte de timpurile veșnice. Chemarea are loc într-un anumit moment, în timp ce planul lui Dumnezeu este veșnic. Țelul chemării este să împlinească planul *veșnic* (Efeseni 3.11). Căci Dumnezeu ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă nu pe baza faptelor noastre, ci conform planului Său veșnic și al harului, pe care El ni l-a dat în Hristos Isus *mai înainte de timpurile eterne* (2 Timotei 1.9).

Romani 8 ne mai spune și că noi am fost chemați conform planului Său. Astfel chemarea noastră este necesară ca să îndeplinească rânduirea dinainte făcută de Dumnezeu (Romani 8.28,30). Ea este o verigă de legătură indispensabilă între planul veșnic al lui Dumnezeu și gloria veșnică, la care El ne-a rânduit mai dinainte. Nimeni nu este îndreptățit să aibă parte de binecuvântările cerești, care au fost dăruite de Dumnezeu în Hristos Isus, numai dacă el a fost chemat de Dumnezeu să le moștenească.

Chemat la binecuvântări cerești

Această chemare este o necesitate, independent de căderea omului, căci ea include moștenirea binecuvântărilor cerești deosebite, care depășesc cu mult partea lui Adam în grădina Eden. Este chemarea lui Dumnezeu *spre în sus*, chemarea *cerească* (Filipeni 3.14; Evrei 3.1). Adam era inocent și el avea paradisul pe pământ, dar el nu era chemat să intre în prezența lui Dumnezeu în cer. Chemarea lui se referea la pământ; el nu a fost făcut potrivit pentru cer. Primul om, Adam, nu purta însușirile creației noi: adevărata dreptate și sfințenie, care conduc la o despărțire totală de rău (Efeseni 4.24). Adam era o creatură, care purta chipul lui Dumnezeu, dar el nu a fugit de stricăciunea care a venit în lume prin poftă. El nu era un creștin, el nu era părtaș naturii divine, care respinge răul și-l leapădă (2 Petru 1.4). Cu toate că aici pe pământ el purta chipul lui Dumnezeu, el era incapabil să intre în gloria cerească, ca să fie chipul Fiului lui Dumnezeu în cer. Aceasta este exclusiv rodul unei „mântuiri așa de mare” (Evrei 2.3), care ne oferă mai multe binecuvântări decât a pierdut Adam la căderea sa.

De aceea chemarea stă în legătură și cu puterea răscumpărătoare și înnoitoare, care era necesară ca să ne facă potriviți pentru această parte cerească. Chemarea nu este lipsită de alegere; ea este vie și plină de putere. Glasul lui Dumnezeu este dătător de viață, și produce nașterea din nou. Noul Testament vorbește aproape întotdeauna în felul acesta despre chemare, și aceasta cuprinde atât chemarea prin Evanghelie cât și lucrarea lui Dumnezeu în inimile noastre, prin care noi ascultăm chemarea lui Dumnezeu și credem Cuvântul Său. Acestea două aparțin împreună. Chemarea noastră este lucrarea lui Dumnezeu, care rezultă din rânduirea dinainte a Sa îndurătoare (compară cu Romani 8.28-30; 2 Tesaloniceni 2.13,14;

2 Petru 1.10). O excepție cunoscută de la această regulă este parabola despre sărbătoarea de nuntă din Matei 22, unde se accentuează caracterul exterior al chemării. Chemarea nu este legată acolo cu o rânduire mai dinainte, ci stă mai degrabă în contrast cu ea („Pentru că mulți sunt chemați, dar puțini aleși”).

Deci în primul rând chemarea lui Dumnezeu este lucrarea Lui proprie. Este *Dumnezeu*, Cel care ne cheamă; aceasta este amintit de aproximativ 15 ori în Noul Testament. Este chemarea *Sa* (Efeseni 1.18). Dar glasul lui Dumnezeu vine la noi *prin Fiul Său*. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Cuvântul, care era la Dumnezeu (Ioan 1.1). Acesta este un al doilea aspect al chemării. Este o chemare a lui Dumnezeu în Hristos Isus (Filipeni 3.14). Noi am fost chemați în Domnul și în harul lui Hristos (1 Corinteni 7.22; Galateni 1.6). Hristos a venit să cheme păcătoși la pocăință (Luca 5.32). Al treilea aspect al chemării este mijlocul prin care Dumnezeu lasă să se audă glasul Său. Dumnezeu ne cheamă *prin Evanghelie*, care se predică pe baza lucrării înfăptuite de Fiul Său.

6. Îndreptățirea (justificarea)

Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?

Pasul următor, care ne pregătește pentru glorie, este justificarea. Omul păcătos trebuia dezlegat de toată vina și declarat drept. El trebuia făcut drept, ca să fie potrivit pentru gloria la care Dumnezeu a destinat pe aleșii Săi. Căci nu este permis niciunui om nedrept să intre în gloria lui Dumnezeu, în lumina curată a prezenței Sale. Cu privire la îndreptățire este valabil același principiu, pe care l-am văzut în legătură cu chemarea: ea este o verigă de legătură necesară între planul veșnic al lui Dumnezeu și gloria viitoare, în care acest plan va fi împlinit. Domnul nostru nu a venit să cheme la pocăință pe cei drepti (adică oameni care se consideră drepti), ci pe păcătoși (Luca 5.32). Însă acești păcătoși care se căiesc nu pot rămâne păcătoși, de îndată ce aud chemarea lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie făcuți drepti.

Îndreptățirea este privită în mod deosebit în epistola către Romani sub trei puncte de vedere diferite:

1. În primul rând îndreptățirea înseamnă că păcătoșii vinovați sunt achitați de păcatele lor prin sângele ispășitor al lui Hristos. Aceasta este o chestiune a harului lui Dumnezeu și noi o primim ca dar al Său. Îndreptățirea are loc nu prin faptele noastre proprii, faptele Legii, ci prin credința în Isus Hristos. Noi am fost îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus (Romani 3.20-4.8).
2. În al doilea rând îndreptățirea are mai degrabă o latură pozitivă, deoarece Hristos a fost înviat dintre morți. El a fost dat la moarte din pricina greșelilor noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră. Învierea Lui dovedește că Dumnezeu a primit lucrarea Lui și a găsit satisfacere deplină în ea. Deci noi ne punem încrederea nu numai în valoarea morții lui Hristos, ci și în puterea învierii Sale. Subiectul credinței noastre este pe de o parte Unul, care a murit odată pentru totdeauna pentru păcat, pe de altă parte este Dumnezeu, care L-a înviat dintre morți și L-a glorificat la dreapta Sa în cer. Ca rezultat al acestui fapt avem pace cu Dumnezeu, avem intrare în acest har, în care stăm și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu (Romani 4.24-5.2).
3. În al treilea rând, îndreptățirea este o „îndreptățire a vieții”, bazată pe unirea noastră cu Hristos înviat. El este Capul unei generații noi de oameni, și prin ascultarea Lui noi

am fost îndreptățiți – așa cum prin neascultarea unui singur om am devenit păcătoși (Romani 5.18,19).

Îndreptățirea vieții

Acest ultim punct este foarte important. Dumnezeu nu numai ne declară drepti, deoarece păcatele noastre au fost șterse, ci și pentru că noi în Hristos suntem *o creație nouă*. Dumnezeu nu ne mai vede ca și copii ai lui Adam, ca oameni naturali și păcătoși căzuți. El ne privește ca aceia care sunt legați cu un Altul, cu Domnul înviat, Capul unei generații noi. Noi am murit cu Hristos, și aceasta a terminat legătura noastră cu primul Adam. Noi suntem acum în Hristos: în Cel înviat avem o poziție absolut nouă și o viață absolut nouă. De aceea îndreptățirea nu are a face numai cu acțiunile noastre rele, cu păcatele noastre (care se arată prin aceea că ele nu ne mai acuză), ci și cu viața noastră, cu natura din care rezultă acțiunile noastre. De aceea Romani 6.7 spune că noi am fost eliberați de păcat: „Pentru că cine a murit a fost îndreptățit față de păcat.” Deoarece expresia este la *singular*, aceasta arată spre natura păcătoasă, puterea rea care a dat naștere la acțiunile păcătoase sau la *păcate*.

Noi am murit cu Hristos și astfel suntem morți față de păcat. Dumnezeu ne privește ca fiind vii pentru El în Hristos Isus, Domnul nostru. În Domnul înviat avem o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu și de asemenea o viață nouă, și ambele sunt caracterizate prin dreptate desăvârșită. Din acest motiv, pentru că suntem în Hristos, pentru că suntem uniți cu El, Capul unei generații noi, nu mai este nici o judecată, nici o acuzare pentru noi. „Deci acum nu este *nici o* condamnare pentru cei în Hristos Isus. Cine este cel care condamnă?” Dacă Dumnezeu Însuși este Cel care ne îndreptățește, cine ar putea atunci aduce o acuzație împotriva noastră (Romani 8.1,33,34)?

Îndreptățirea se bazează pe moartea și învierea lui Hristos. Noi nu am fost îndreptățiți prin viața desăvârșită a Domnului Isus pe pământul acesta sau prin ascultarea Sa desăvârșită față de Lege. Noi am fost făcuți drepti, deoarece am fost făcuți una cu Acela care a murit și a înviat. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii prin *moartea* Sa, prin aceea că El a devenit blestem pentru noi (Galateni 3.13). Moartea lui Hristos a pus capăt vieții noastre în carne și învierea Lui ne-a dat un loc nou și o viață nouă! Cu viața de înviere a noastră posedăm o dreptate a învierii, așa cum am putea s-o numim, o dreptate de poziție, care se bazează pe învierea lui Hristos și glorificarea Lui, care a urmat după aceea. Dumnezeu a acționat în favoarea Fiului Său, prin aceea că L-a înviat dintre morți și L-a înălțat la dreapta Sa în cer. Dumnezeu nu putea să-L lase între morți, după ce El a înfăptuit lucrarea de răscumpărare și a glorificat pe pământ pe Dumnezeu și Tatăl Său. Dumnezeu L-a înviat și L-a încununat cu glorie și onoare. Acesta era un act al dreptății lui Dumnezeu. Glorificarea lui Hristos în cer este răspunsul drept al lui Dumnezeu la lucrarea pe care Hristos a făcut-o pe pământul acesta (compară cu Ioan 13.31,32; 16.10; 17.4,5).

Noi avem parte de locul și poziția pe care Hristos le-a primit ca rezultat al intervenției drepte a lui Dumnezeu în favoarea Sa. Aceasta este natura îndreptățirii noastre. Noi suntem legați cu El în învierea și glorificarea Sa. Dumnezeu ne-a dat același loc, pe care Hristos l-a dobândit legitim. Dumnezeu ne vede ca fiind una cu El, Dumnezeu ne vede *în El*. Hristos este Capul nostru și Reprezentantul nostru. Locul Lui este locul nostru și viața Lui este viața noastră. Așa cum exprimă Pavel: „Din El (adică Dumnezeu) voi sunteți în Hristos, care a devenit pentru

noi ... dreptate ...” (1 Corinteni 1.30). „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21).

7. Glorificarea

Pe aceștia i-a și glorificat

Aceasta ne arată cum îndreptățirea stă în legătură cu glorificarea: îndreptățirea ne dă legitim un loc în gloria lui Dumnezeu. Îndreptățirea ne autorizează la gloria cerească, la care prin natura noastră nicidecum nu eram potriviți. „Pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). De aceea nu este de mirare că epistola către Romani accentuează așa de mult contrastul față de poziția noastră actuală. Odiu eram excluși de la gloria lui Dumnezeu, ea era de neobținut pentru noi. Dar acum, deoarece am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu ... și ne lăudăm în nădejdea gloriei lui Dumnezeu (Romani 5.1,2). Romani 8 formulează aceasta chiar în forma de trecut: „pe aceia pe care i-a îndreptățit, pe aceștia *i-a și glorificat*” (Romani 8.30). Glorificarea nu este numai o speranță, ea este ceva pe care îl posedăm deja în Hristos. Hristos glorificat este arvuna gloriei noastre proprii. Dumnezeu ne vede în El, și în El ne-a dat gloria pe care El, *Omul* Hristos Isus, a dobândit-o pentru noi.

Să mergem acum la Romani 9, unde noi suntem numiți „vase ale îndurării” lui Dumnezeu, pe care El le-a *pregătit dinainte* pentru glorie (Romani 9.23). Aici este trasă o linie în trecut, la planul veșnic al lui Dumnezeu. Era intenția Lui să ne facă una cu Fiul Său preaiubit și să ne ducă la glorie. Era dorința Lui să ne introducă în prezența Sa, în cer. Țelul acestui plan veșnic pentru subiectele harului Său este gloria cerească veșnică, permanentă. Planul Său este să ne transforme în oameni care în veșnicie poartă chipul Fiului Său. Și pentru aceasta ne-a *pregătit dinainte*, înainte de întemeierea lumii (Romani 9.23).

În ceea ce privește îndeplinirea acestui plan, se pot recunoaște două aspecte, un aspect *exterior* și un aspect *interior*. Intenția lui Dumnezeu va fi împlinită în gloria exterioară, cu care El va umple creația. Gloria Numelui lui Dumnezeu se va vedea pe întreg pământul, când Hristos, ca ultimul Adam, va prelua domnia Sa o mie de ani (Psalmul 8). Atunci creația va fi eliberată de robia stricăciunii la libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu. Și noi înșine vom primi răscumpărarea trupului nostru și de asemenea vom fi glorificați (Romani 8.21-23). Cei răscumparați vor fi arătați cu Hristos în glorie, după ce mai înainte au fost luați în glorie și trupul lor josnic a fost transformat în asemănare cu trupul Său de glorie (Filipeni 3.21; Coloseni 3.4). Gloria Lui va fi văzută atunci în ei și privită cu uimire (2 Tesaloniceni 1.10). Așa cum primul Adam nu a fost singur pus ca regent peste prima creație, ci împreună cu Eva, la fel ultimul Adam va avea mireasa Lui, Biserica glorificată, și va domni împreună cu ea peste pământul viitor.

Tu ai pus maiestatea Ta peste ceruri

În ultima carte a Bibliei gloria Bisericii ca mireasă, soția Mielului, este numită „gloria lui Dumnezeu” (Apocalipsa 21.11,23). Aceasta este revelarea gloriei lui Dumnezeu în afară în creație. Biserica este locul ceresc, centrul ceresc al acestei glorie, căci gloria lui Dumnezeu o luminează, și Mielul este lampa ei, lumina ei (Apocalipsa 21.23; 22.5). Este Ierusalimul de

sus, în timp ce Ierusalimul de acum va fi după restabilirea lui centrul acesteia pe pământ. Această glorie a noului Ierusalim va fi văzută de creație. Găsim acest aspect al glorificării noastre și în evanghelia după Ioan, unde Fiul Însuși spune Tatălui Său în rugăciune: „Și *Eu* le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, ... ca să recunoască lumea că *Tu* M-ai trimis” (Ioan 17.22,23). Aceasta este o glorie revelată în afară, care determină lumea să-L recunoască.

Acesteia îi urmează nemijlocit aspectul lăuntric al glorificării noastre – această parte a gloriei, care este ascunsă față de lume și care poate fi văzută numai de copiii lui Dumnezeu, de aceia care sunt oameni din casa lui Dumnezeu. În Ioan 17.24 citim: „Tată, vreau ca *aceia* pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt *Eu*, ca să privească gloria *Mea* pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” Aceasta este gloria casei Tatălui, unde Hristos după întoarcerea Lui la Tatăl a pregătit un loc pentru noi (Ioan 14.2,3). În casa Tatălui vom vedea gloria lui Hristos și o vom admira. Este adevărat, că El savurează acolo o parte deosebită, o glorie specială, căci El este Întâiul-născut între mulți frați. Noi vom fi ca El în revelarea publică a gloriei Sale, atunci când El Se va arăta în glorie (Coloseni 3.4). Însă aceasta nu este valabil pentru aspectul lăuntric al gloriei Sale. În casa Tatălui Său Îl vom vedea și vom admira *unicitatea* gloriei Sale.

Este deci o glorie a copiilor lui Dumnezeu, care poate fi văzută de creație – și chiar și creația va avea parte de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8.21). Mai este însă și o altă glorie, care rămâne ascunsă față de lume; ea se limitează la copiii lui Dumnezeu. În domeniul exterior al gloriei noi vom fi ca Hristos (1 Ioan 3.2). Aceasta este sfera în care se revelează gloria lui Dumnezeu în această creație. Domeniul lăuntric al gloriei este casa Tatălui, unde Fiul are un loc unic în felul lui, căci acesta era locul Lui din veșnicie. Noi vom fi aduși în această sferă intimă a gloriei, deoarece noi suntem mulți fii, pe care Dumnezeu intenționa să-i ducă la glorie. Și Fiul Însuși ne-a pregătit un loc în Casa Tatălui cu multele ei locuințe. Noi vom fi aduși acolo, ca să vedem pe Fiul și să admirăm gloria Lui unică în felul ei! Vom fi aduși acolo, pentru ca Tatăl să poată privi la noi cu plăcere, pentru că noi purtăm chipul Fiului Său și reflectăm gloria Fiului Său!

Din cartea *Der Ratschluss Gottes. Gottes Heilsplan dargestellt in fünf Stufen von Ewigkeit zu Ewigkeit*

Ernst-Paulus-Verlag, Ediția 1.